

Biblioteka
Čarobna knjiga

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
L. J. Smith
“The Vampire Diaries - The Struggle”

Copyright © 1991 by Daniel Weiss Associates, Inc. and Lisa Smith
Copyright © 2010 za srpski jezik Čarobna knjiga

Published by arrangement with Rights People, London

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

ISBN: 978-86-7702-134-4

Čarobna knjiga
Beograd 2010.

L. Dž. Smit

BORBA

Prevod
Maja Kostadinović

VAMPIRSKI DNEVNICI:

1. BUĐENJE

2. BORBA

3. BES

4. MRAČNO OKUPLJANJE

1.

„Dejmone!“

Ledeni vetar je šibao Elenu po licu, mrseći joj kosu i zabacujući tanak džemper. Hrastovo lišće se kovitlalo po nizovima granitnih nadgrobnih ploča, a drveće je pomamno zamahivalo granama. Elenine ruke su bile hladne, usne i obrazi utrnuli, ali ipak je stajala licem okrenuta vetru i urlala.

„Dejmone!“

Loše vreme je prikaz njegove Moći i osmišljeno je da je uplaši i natera da pobegne. Nije upalilo. Na pomisao da je ta ista Moć okrenuta protiv Stefana, u njoj se budio bes koji je prkosio vetru. Ako je Dejmon povredio Stefana, ako mu je naškodio...

„Odgovori mi, proklet da si!“, vrištala je ka hrastovima posađenim uz ivicu groblja.

Mrtav list je poput svenule smeđe ruke doleteo do njenog stopala, ali odgovora nije bilo. Iznad nje je nebo bilo sivo poput stakla, sivo poput nadgrobnih spomenika koji su je okruživali. Elena je osetila kako je gnev i frustracija peku u grlu i pognula se. Pogrešila je. Dejmon ipak nije ovde; sama je i vrišti na vetar.

Okrenula se i maltene ostala bez daha.

Stajao je iza nje, tako blizu da ga je okrnula kada se okrenula. Na toj udaljenosti bi trebalo da oseti drugo ljudsko biće iza sebe, toplotu njegovog tela – ili bi bar trebalo da ga čuje. Dejmon, međutim, nije bio ljudsko biće.

Načinila je nekoliko koraka unazad pre nego što je uspela da se zaustavi. Njeni instinkti su ćutali dok je urlala ka divljem vetru, ali sada su je preklinjali da potrči.

Stisnula je pesnice. „Gde je Stefan?“

Između Dejmonovih tamnih obrva se pojavila bora. „Koji Stefan?“

Elena je prišla i ošamarila ga.

Nije razmišljala pre nego što je to učinila i jedva je bila kadra da poveruje šta je uradila. Međutim, bio je to dobar, snažan šamar, u koji je unela čitavo svoje biće. Dejmonova glava je poletela u stranu. Ruka ju je zbolela. Smirivala je dah i posmatrala ga.

Bio je obučen u istu odeću koju je nosio kada ga je prvi put videla. Meke, crne kožne čizme, crne farmerke, crn džemper i kožna jakna. Ličio je na Stefana. Nije mogla da shvati kako joj je to promaklo. Imao je istu tamnu kosu i bledu kožu, a njegova privlačnost je budila nespokoj. Međutim, kosa mu nije bila talasasta, već ravna. Oči mu behu crne poput ponoći, a usta izvijena u okrutnu grimasu.

Polako je okrenuo glavu k njoj. Obraz koji je ošamarila dobio je rumenu nijansu.

„Nemoj me lagati“, rekla je drhtavim glasom. „Znam ko si. Znam šta si. Sinoć si ubio gospodina Tanera. Sada je Stefan nestao.“

„Zar je nestao?“

„Znaš da jeste!“

Dejmon se nasmešio, a zatim u deliću sekunde izbrisao osmeh.

„Upozoravam te, ako si ga povredio...“

„Šta onda?“, pitao je. „Šta ćeš učiniti, Elena? Šta mi možeš?“

Elena je ćutala. Shvatila je da je vetar prestao da duva. Oko njih je zavladao grobna tišina, kao da stoje nepokretni u centru velike moći. Činilo se da je sve – olovno nebo, hrastovi i purpurne bukve, čak i sama zemlja – povezano s njim. Kao da je crpao Moć iz prirode. Glava mu je bila blago zabačena, a oči nedokučive i pune neke čudne svetlosti.

„Ne znam“, prošaputala je. „No, smisliću već nešto. Veruj mi.“

Iznenada se nasmejao i Elenino srce je poskočilo i počelo divlje da tuče. Gospode, prelep je. Reč „zgodan“ je suviše slaba i bezbojna da bi mogla da ga opiše. Kao i obično, smeh je potrajao samo trenutak, ali čak i kada su mu se usne ispravile, u očima je zaostao tračak radosti.

„Verujem ti“, odvratio je, opustio se i osmotrio groblje. Zatim se okrenuo k njoj i pružio joj ruku. „Ti si suviše dobra za mog brata“, rekao je nemarno.

Eleni je došlo da ga ponovo ošamari, ali nije želela da ga dodiruje. „Reci mi gde je.“

„Možda kasnije – moraćeš da platiš određenu cenu.“ Povukao je ruku u trenutku kada je Elena shvatila da nosi

isti prsten kao Stefan: srebro i lapis lazuli. Zapamti to, naredila je sebi oštro. Važno je.

„Moj brat je budala“, nastavio je. „Misli da si slaba i povodljiva kao Ketrin, samo zato što ličiš na nju. Silno greši. Osetio sam tvoj bes na drugoj strani grada. Osećam ga i sad, poput blistave svetlosti pustinjskog sunca. Snažna si takva kakva si, Elena. Ali, mogla bi da budeš mnogo snažnija...“

Zurila je u njega, ne shvatajući. Nije joj se dopala promena teme. „Ne znam o čemu govoriš. Kakve to veze ima sa Stefanom?“

„Govorim o Moći, Elena.“ Iznenada je prišao, pogledao je pravo u oči i nastavio mekim, žurnim glasom. „Probala si sve drugo, ništa te nije zadovoljilo. Ti si devojka koja ima sve, ali nešto ti je oduvek izvan domašaja – nešto što ti je očajnički potrebno, ali ne možeš da ga dobiješ. To ti nudim. Moć. Večan život. Osećanja o kojima nikada nisi ni sanjala.“

Tada je shvatila, osetivši mučninu. Gušila se od straha i odvratnosti. „Ne.“

„Zašto da ne?“, prošaputao je. „Zašto ne probaš, Elena? Budi iskrena. Deo tebe to želi, zar ne?“ Iz njegovih tamnih očiju izbijala je vrela žestina. Paralizovao ju je, te nije mogla da odvrati pogled. „Mogu u tebi da probudim sve ono što je ležalo u dubokom snu čitavog tvog života. Dovoljno si snažna da živiš u mraku, da sijaš u njemu. Možeš postati kraljica senki. Zašto ne bi uzela Moć, Elena? Dopusti mi da ti pomognem.“

„Ne“, rekla je i otrgla pogled. Neće ga gledati, neće mu dopustiti da joj to učini. Neće mu dozvoliti da je navede da zaboravi... da zaboravi...

„To je konačna tajna, Elena“, rekao je. Njegov glas ju je milovao poput vrhova prstiju koji su joj dodirivali vrat. „Bićeš srećna kao nikada ranije.“

Mora da se seti nečeg neizmerno važnog. Koristio je Moć da je navede da zaboravi, ali neće mu dopustiti...

„Bićemo zajedno, ti i ja.“ Hladni prsti su je mazili po potiljku, zvlačeći se pod okovratnik džemperu. „Samo nas dvoje, zauvek.“

Osetila je ubod bola kada je prešao prstima preko dve ranice na njenom vratu. Um joj se razbistrio.

Neće je naterati da zaboravi... *Stefana*.

To je pokušao da izbije iz njenog uma. Sećanje na Stefana, na njegove zelene oči i osmeh iza kojeg uvek vrebala tuga. Nakon onoga što su podelili, ništa nije moglo da istisne Stefana iz njenih misli. Povukla se od Dejmona i gurnula hladne prste u stranu. Pogledala ga je pravo u oči.

„Već sam pronašla ono što želim“, rekla je svirepo. „I osobu s kojom želim da provedem večnost.“

Oči su mu se ispunile tamom, a hladan bes je zastrujao vazduhom između njih. Elenu su te oči podsetile na kobru koja se sprema za skok.

„Ne budi glupa poput mog brata“, rekao je. „Inače ću na isti način morati da postupam s tobom.“

Sada se uplašila. Nije to mogla da izbegne dok se hladnoća slivala u nju i prožimala je do kostiju. Ponovo je

dunuo vetar i grane su podivljale. „Reci mi gde je on, Dejmone.“

„U ovom trenutku? Ne znam. Možeš li na trenutak prestati da razmišljaš o njemu?“

„Ne!“ Zadrhtala je i kosa joj se ponovo zavijorila oko lica.

„To je tvoj konačan odgovor za danas? Ako želiš da igraš ovu igru sa mnom, Elena, moraš biti sigurna. Posledice će biti ozbiljne.“

„Sigurna sam.“ Mora da ga zaustavi pre nego što ponovo pokuša da joj se prikrade. „Ne možeš me zastrašiti, Dejmone, zar nisi primetio? Čim mi je Stefan rekao šta si i šta si učinio, izgubio si moć nada mnom. Mrzim te. Gadiš mi se. Više ništa ne možeš da mi učiniš.“

Lice mu se izmenilo, iskrivilo i sledilo, dobivši gorak i okrutan izraz. Nasmejao se, a smeh je ovog puta potrajao. „Ništa?“, rekao je. „Mogu da ti učinim sve što poželim, kao i onima do kojih ti je stalo. Nemaš pojma šta sam sve kadar da učinim, Elena. No, saznaćeš.“

Koraknuo je unazad, a nju je vetar zasekao poput noža. Vid joj se zamaglio; pred očima su joj zaigrali svetlaci.

„Dolazi zima, Elena“, rekao je. Glas mu je bio jasniji i hladniji od zavijanja vetra. „Surovo godišnje doba. Pre nego što dođe, saznaćeš šta mogu i šta ne mogu. Pre nego što stigne zima, pridružićeš mi se. Bićeš moja.“

Obnevidela je od beline i više nije razaznavala njegovu tamnu figuru. Čak mu se i glas gubio u daljini. Čvrsto se obujmila rukama i pogla glavu. Čitavo telo joj se treslo.

„Stefan...“, prošaputala je.

„Ah, još nešto“, opet se oglasio Dejmon. „Malopre si me pitala za brata. Ne trudi se da ga pronađeš, Elena. Ubio sam ga sinoć.“

Trgla je glavom naviše, ali nije videla ništa osim zaslepljive beline koja joj je pekla nos i obraze i slepljivala joj trepavice. Tek tada, kada su joj se fine trunke slegle na koži, shvatila je da su to snežne pahuljice.

Bio je prvi novembar i sneg je padao. Visoko nad njom, sunce je nestalo s neba.

2.

Na napuštenom groblju je vladao neprirodan sumrak. Sneg je pomutio Elenin vid, a telo joj je utrnuo kao da se zagnjurila u ledenu vodu. Ipak, nije se okrenula ka modernom groblju i ulici iza njega. Ukoliko je dobro procenila, most Vikeri je pred njom. Krenula je k njemu.

Policija je pronašla Stefanova napuštena kola pored puta Old Krik. Dakle, ostavio ih je negde između potoka Drauning i šume. Elena je zapinjala po zarasloj stazi koja je vodila kroz groblje, ali kretala se napred, spuštene glave, privijajući džemper uza se. Čitavog života je prolazila tim grobljem, te je mogla da se kreće kroz njega povezanih očiju.

Kada je prešla most, drhtavica je postala bolna. Sneg više nije bio onoliko gust, ali vetar je bio mnogo gori. Prodirao je kroz njenu odeću kao da je od papira. Dah joj se ledio.

Pomislila je na Stefana i skrenula na put Old Krik, ka severu. Nije poverovala Dejmonu. Da je Stefan mrtav, ona bi to *znala*. Živ je, negde je i ona će ga pronaći. Mogao bi biti bilo gde u ovoj kovitlavoj belini. Možda je povređen, možda

se smrzava. Elena je shvatila da više ne razmišlja racionalno. Na umu joj je bilo samo jedno. Stefan. Pronaći Stefana.

Postalo je teško držati se puta. S desne strane se nalazio drvored hrastova, a s leve – brze vode potoka Drauning. Zateturala se i usporila. Vetar je oslabio, ali Elena je bila umorna. Morala je da sedne i odmori se, samo na trenutak.

Stropoštala se pored puta, iznenada shvativši koliko je budalasta što je krenula u potragu za Stefanom. Stefan će pronaći nju. Samo treba da sedne i sačeka. Verovatno je već krenuo k njoj.

Elena je zatvorila oči i spustila glavu na kolena. Sada joj je bilo znatno toplije. Misli su joj lutale. Ugledala je Stefana, smešio joj se. Zagrlio ju je snažnim i sigurnim rukama. Opustila se, srećna što je oslobođena straha i napetosti. Kod kuće je, tamo gde pripada. Stefan neće dozvoliti da je bilo šta povredi.

Umesto da je grli, Stefan je počeo da je drmusa. Kvario je predivan mir njenog odmora. Ugledala je njegovo lice, blede i uznemireno, i zelene oči pune bola. Rekla mu je da se smiri, ali nije je poslušao. *Elena, ustani*, rekao je. Osetila je neumoljivu snagu tih zelenih očiju. *Elena, ustani, odmah...*

„Elena, ustani!“ Glas je bio visok, piskav i uplašen. „Hajde, Elena! Ustani! Ne možemo da te nosimo!“

Trepnuvši, Elena je uspela da se usredsredi na lice. Bilo je sitno i srololiko, a spram skoro prozirne kože isticala su se crvene lokne. Krupne smeđe oči, s trepavicama prekrivenim pahuljama, zabrinuto su je posmatrale.

„Boni“, izgovorila je polako. „Šta ti radiš ovde?“

„Pomaže mi da te nađem“, izgovorio je drugi, nešto tiši glas. Elena se okrenula i ugledala elegantno izvijene obrve i maslinast ten. Meredithine tamne oči najčešće su dobacivale ironične poglede. Sada su bile zabrinute. „Ustani, Elena, ukoliko ne želiš da postaneš snežna kraljica.“

Sneg ju je prekrivao poput belog krznenog kaputa. Ukočenih udova, ustala je, naslanjajući se na drugarice. Odvele su je do Meredithinih kola.

U kolima bi trebalo da bude toplije, ali Elenini nervi su oživljavali, pa se silovito tresla. Shvatila je koliko joj je zapravo hladno. Zima je surovo godišnje doba, pomislila je dok je Meredith vozila.

„Šta se dešava, Elena?“, pitala je Boni sa zadnjeg sedišta. „Zašto si pobešla iz škole? Kako si mogla da dođeš ovamo?“

Elena je oklevala, a zatim je odmahнула glavom. Želela je da im ispriča sve. Celu užasnu priču o Stefanu i Dejmonu, o onome što se sinoć dogodilo gospodinu Taneru i onome što se potom zbililo. Ali, nije mogla. Sve i da joj poveruju, to nije njena tajna i ona ne sme da je oda.

„Svi te traže“, rekla je Meredith. „U školi vlada metež, a tvoja tetka je izbezumljena.“

„Žao mi je“, rekla je Elena tupo, trudeći se da prestane da drhti. Skrenule su u Ulicu javorova i stale ispred njene kuće.

Tetka Džudit je čekala, pripremvši zagrejano ćebe. „Znala sam da ćeš biti smrznuta kada te pronađu“, rekla

je odlučno, vedrim glasom, dok je posezala ka Eleni. „Sneg pada dan nakon Noći veštica! Ne mogu da verujem. Gde ste je pronašle?“

„Na putu Old Krik, sa one strane mosta“, odgovorila je Meredith.

Tetka Džudit je prebledela. “Pored groblja? Tamo gde su se desili napadi? Elena, kako si mogla...” Glas joj je utihnuo dok je gledala nećaku. „Nećemo sada pričati o tome“, rekla je, trudeći se da povrati veselo držanje. „Hajde da skineš tu mokru odeću.“

„Kada se utoplím, moram da se vratim“, odvrátila je Elena. Mozak joj je ponovo proradio i jedna stvar je bila jasna: nije videla Stefana; bio je to samo san. Stefan je nestao.

„To ne dolazi u obzir“, rekao je Robert, zaručnik tetke Džudit. Elena nije ni primetila da stoji sa strane. Ton njegovog glasa nije trpeo protivljenje. „Policija traži Stefana. Pusti ih da rade svoj posao“, dodao je.

„Policija misli da je on ubio gospodina Tanera. Ali, on to nije učinio. Zna te to, zar ne?“ Tetka Džudit je svukla mokar džemper s nje, a Elena je posmatrala njihova lica i na svima otkrila isti izraz. „Zna te da nije to učinio“, ponovila je očajnički.

Nastupila je tišina. „Elena“, najzad se oglasila Meredith, „niko ne želi da poveruje u to. Međutim, pobe-
gao je i to ne izgleda naročito dobro.“

„Nije pobe-
gao. Nije! Nije...”

„Smiri se, Elena“, rekla je tetka Džudit. „Nemoj se nervirati. Mislim da ti je pozlilo. Napolju je mnogo hlad-

no, a sinoć si spavala svega nekoliko sati...” Dotakla je Elenin obraz.

Eleni je iznenada svega bilo preko glave. Niko joj ne veruje, čak ni prijatelji i porodica. Činilo joj se da je okružena neprijateljima.

„Nije mi pozlilo“, vrisnula je i otrgla se. „Nisam luda – bez obzira na to šta vi mislite. Stefan nije pobe-
gao i nije ubio gospodina Tanera. Briga me da li bilo ko drugi veruje u to...” Zastala je gušeći se u suzama. Tetka Džudit se majala oko nje, požurujući je uza stepenice. Dopustila je da je odvede gore, ali nije htela da legne, što joj je tetka Džudit predložila. Kada se zagrejala, sedela je na kauču pokraj kamina u dnevnoj sobi, umotana u ćebe. Telefon je zvonio čitavo popodne. Čula je kako njena tetka razgovara s prijateljima, susedima, profesorima. Uveravala ih je da je Elena dobro. Uznemirila ju je sinoćna... tragedija, to je sve. Čini se da ima blagu groznicu. Biće kao nova kada se malo odmori.

Meredith i Boni su sedele kraj nje. „Želiš li da razgovaraš?“, pitala je Meredith tihim glasom. Elena je odmah-
nula glavom, zureći u vatru. Svi su protiv nje. Tetka Džudit nije u pravu: Elena nije dobro. Neće biti dobro dok ne pronađu Stefana.

Svratio je Met. Stresao je sneg s plave kose i tamno-
plave jakne. Dok je ulazio u sobu, Elena ga je pogledala s nadom u očima. Juče je pomogao Stefanu kada je cela škola htela da ga linčuje. Ali, sada je na njenu nadu odgovorio trezvenim pogledom punim žaljenja. U njegovim plavim očima čitala je samo brigu.

Nije mogla da podnese razočaranje. „Šta radiš ovde?“, zahtevala je da zna. „Održavaš svoje obećanje da ćeš 'brinuti o meni'?“

Na trenutak je ugledala bol u njegovim očima. Međutim, Metov glas je bio smiren. „Delimično. Svejedno bih pokušao da brinem o tebi, bilo da sam to obećao ili ne. Veoma sam zabrinut. Slušaj, Elena...“

Nije bila raspoložena da sluša bilo koga. „Dobro sam, hvala ti. Pitaj bilo koga od prisutnih. Ne moraš više da brineš. Osim toga, ne vidim zašto bi održao obećanje koje si dao *ubici*.“

Met je zapanjeno pogledao Meredith i Boni. Zatim je bespomoćno odmahnuo glavom. „To nije pošteno.“

Elena nije bila raspoložena za to da bude poštena. „Rekla sam ti, ne moraš više da brineš o meni i onome što radim. Dobro sam, hvala ti.“

Bila je prilično jasna. Met je krenuo ka vratima baš kada se tetka Džudit pojavila noseći sendviče.

„Izvinite, moram da krenem“, promrmljao je i žurno izašao. Nije se okrenuo.

Meredith, Boni, tetka Džudit i Robert su pokušali da vode razgovor dok su večerali pored vatre. Elena nije mogla da jede i nije htela da razgovara. Samo je njena mlađa sestra Margaret bila raspoložena. Sa optimizmom četvorogodišnjakinje, priljubila se uz Elenu i ponudila joj slatkiše koje je dobila za Noć veštica.

Elena je čvrsto zagrlila sestru i na trenutak zagnjuri-la lice u njenu plavu kosu. Da je Stefan mogao da je nazove ili da joj pošalje poruku, već bi to učinio. Ne bi ga

sprečilo ništa na svetu ukoliko nije teško povređen, zarobljen ili...

Nije dopustila sebi da razmišlja o tom „ili“. Stefan je živ. Sigurno je živ. Dejmon je lažov.

Međutim, Stefan je nesumnjivo u nevolji i ona mora nekako da ga pronađe. Razmišljala je o tome čitavo veče, očajnički pokušavajući da osmisli plan. Jedno je jasno – moraće to da uradi sama. Nikome ne može da veruje.

Smrklo se. Elena se promeškolljila na kauču i zevnu-la na silu.

„Umorna sam“, rekla je tiho. „Možda mi ipak nije dobro. Idem u krevet.“

Meredith je prodorno pogleda. „Baš sam nešto razmišljala, gospođice Gilbert“, rekla je okrenuvši se ka tetki Džudit, „kako ne bi bilo loše da Boni i ja noćas ostanemo ovde i pravimo Eleni društvo.“

„Odlična ideja“, odvratila je Džudit zadovoljno. „Ako su vaši roditelji saglasni, meni će biti drago da ostanete.“

„Duga je vožnja do Herona. Mislim da ću i ja ostati“, dodao je Robert. „Mogu da spavam na ovom kauču.“ Tetka Džudit se pobunila pošto na spratu ima dovoljno gostin-skih soba, ali Robert je bio nepopustljiv. Objasnio je da će mu kauč sasvim odgovarati.

Pogledavši s kauča ka hodniku, Elena se sledila. Ulazna vrata su se odatle jasno videla. Isplanirali su to među sobom, ili su u ovom trenutku odlučili da to izvedu. Pobrинуće se da ona ne može da napusti kuću.

Kada je malo kasnije izašla iz kupatila umotana u crveni kimono, ugledala je Meredith i Boni na svom krevetu.

„Zdravo, Rozenkranče i Gildensterne“, izgovorila je gorko.

Boni je do tog trenutka delovala potišteno, a sada se uplašila. Sumnjičavo je pogledala Meredith.

„Misli da smo špijuni njene tetke“, objasnila joj je Meredith. „Elena, shvati, to nije istina. Zar nam ne veruješ?“

„Ne znam. Mogu li da vam verujem?“

„Da, zato što smo tvoje *prijateljice*.“ Pre nego što je Elena uspela da se pomakne, Meredith je već skočila s kreveta i zatvorila vrata. Zatim se okrenula ka svojoj prijateljici. „Saslušaj me bar jednom u životu, budalice. Istina je da ne znamo šta da mislimo o Stefanu. Ali, to je tvoja krivica. Otkako ste zajedno, potpuno si nas zanemarila. Desile su se stvari o kojima nam ništa nisi rekla. U najmanju ruku, nisi nam ispričala celu priču. Uprkos tome, uprkos svemu, i dalje ti verujemo. Stalo nam je do tebe. Podržavamo te, Elena, i želimo da ti pomognemo. Ako to ne shvataš, stvarno si idiot.“

Elena je polako skrenula pogled s Meredithinog tamnog, ljutitog lica i upravila ga ka Boninim bledim obrazima. Boni je klimnula.

„Istina je“, dodala je, trepćući da zaustavi suze. „Čak i ako nas više ne voliš, mi tebe i dalje volimo.“

Elena oseti kako joj se oči pune suzama i krut izraz njenog lica se ublaži. Tada je i Boni ustala s kreveta i sve tri su se zagrlile. Elena nije mogla da zaustavi suze koje su joj potekle niz lice.

„Žao mi je što nisam pričala s vama“, rekla je. „Znam da ne razumete. Ne mogu da vam objasnim zašto ne mogu sve da vam ispričam. Jednostavno ne mogu. Ali, mogu da vam kažem jedno.“ Uzmakla je, obrisala obraze i iskreno ih pogledala. „Bez obzira na dokaze protiv Stefana, *on nije ubio gospodina Tanera*. Znam da Stefan nije ubica zato što znam ko jeste. Ubica je osoba koja je napala Viki i starca pokraj mosta. I...“ – zastala je i razmislila – „Boni, čini mi se da je on ubio i Jangcea.“

„Jangcea?“ Boni je širom otvorila oči. „Zašto bi ubio psa?“

„Ne znam, ali te noći je bio u tvojoj kući. Bio je... ljut. Žao mi je, Boni.“

Boni je zbunjeno odmahivala glavom.

„Zašto nisi rekla policiji?“, pitala je Meredith.

Elena se nasmejala, pomalo histerično. „Ne mogu. Oni nisu sposobni da se nose s tom situacijom. To je još jedna stvar koju ne mogu da vam objasnim. Rekle ste da mi verujete; moraćete da mi verujete povodom toga.“

Boni i Meredith su pogledale jedna drugu, a zatim Elenu, koja je nervozno čupkala vez na pokrivaču. Najzad, Meredith progovori: „U redu. Kako možemo da ti pomognemo?“

„Ne znam. Ne možete ništa da učinite, osim...“ Elena je zastala i pogledala Boni. „Osim“, dodala je izmenjenim glasom, „što ti možeš da mi pomogneš da pronađem Stefana.“

Boni je bila iskreno zaprepašćena. „Ja? Šta ja mogu da učinim?“ Meredith je nestrpljivo uzdahnula i Boni je shvatila. „Ah, da.“

„Znala si gde sam onog dana kada sam otišla na groblje“, rekla je Elena. „Predvidela si da će Stefan doći u školu.“

„Mislila sam da ne veruješ u vidovitost“, izgovorila je Boni slabašnim glasom.

„U međuvremenu sam shvatila ponešto. Uostalom, voljna sam da poverujem u bilo šta ako to znači da ćemo pronaći Stefana. Ako postoji ikakva šansa da će nam tvoja sposobnost pomoći.“

Boni se skupila kao da pokušava da smanji svoju već sićušnu figuru. „Ne razumeš, Elena“, rekla je slomljenim glasom. „Nisam obučena; ne mogu to da kontrolišem. Osim toga – to nije igra. To više nije igra. Što više koristiš takve moći, one više koriste tebe. Na kraju se može desiti da počnu neprestano da te koriste, bilo da to želiš ili ne. *Opasno je.*“

Elena je ustala i prišla toaletnom stočiću od ružinog drveta. Posmatrala ga je, ali je gledala kroz njega. Zatim se okrenula.

„U pravu si; to nije igra. Verujem ti kada kažeš da je to veoma opasno. Ali, ni za Stefana to nije igra. Boni, mislim da je negde napolju i da je teško povređen. Nema nikoga da mu pomogne, niko ga čak i ne traži, osim njegovih neprijatelja. Možda upravo umire. Možda je već...“ Grlo joj se steglo. Nadvila se nad stočićem i duboko udahнула, trudeći se da se smiri. Kada je podigla pogled, Meredith je posmatrala Boni.

Boni je ispravila ramena i uspravila se. Podigla je bradu i stisnula usne. Njene smeđe oči, obično tople, blistale su užasnim sjajem dok je posmatrala Elenu.

„Treba nam sveća“, rekla je.

Šibica je zaiskrila i razbacala varnice po tami. Plamen sveće snažno zablista. Zlatan sjaj se rasipao po Boninom bledom licu dok se nadvijala nad plamenom.

„Obe ćete morati da mi pomognete da se usredsredim“, rekla je. „Gledaj u plamen i razmišljaj o Stefanu. Zamisli ga u svom umu. Šta god da se dešava, nastavi da gledaš u plamen. Šta god da radiš, ne progovaraj.“

Elena je klimnula, a zatim je nastupila tišina. U sobi se čulo samo tiho disanje. Plamen je titrao i stvarao senke povrh glava triju devojaka koje su sedele oko sveće. Boni je disala duboko i polako, zatvorenih očiju, poput osobe koja tone u san.

Stefan, pomislila je Elena gledajući u plamen, trudeći se da u tu misao utka svoju volju. Stvarala ga je u svom umu, oblikujući ga svim svojim čulima, prizivajući ga sebi. Osetila je njegov grub džemper pod svojim obrazom, njušila je miris njegove kožne jakne, uživala je u snazi njegovog zagrljaja. O Stefane...

Boni je zatrepala i disanje joj se ubrzalo. Ličila je na snevača koji se bori s košmarom. Elena je odlučno posmatrala plamen. Ipak, kada je Boni progovorila, podišla ju je jeza.

Ispustila je zvuk nalik na stenjanje, koji je potom postao uzvik bola. Tada je Boni zabacila glavu, isprekidano dišući. Grcanje se pretvorilo u reči.

„Sam...“, rekla je i zastala. Elena je zarila nokte u dlanove. „Sam... u mraku“, nastavila je Boni. Glas joj je zvučao udaljeno i izmučeno.